

Sygn. akt V CSK 341/18

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa M. T.
przeciwko Towarzystwu Budownictwa Społecznego "T" Sp. z o.o. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 lutego 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 lutego 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 5400,- (pięć
tysięcy czterysta) złotych z tytułu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 czerwca 2017 r. Sąd Okręgowy w W. zasądził od pozwanego Towarzystwa Budownictwa Społecznego „T” spółki z o.o. w K. na rzecz powoda M. T. kwotę 224 503,28 złotych wraz z odsetkami ustawowymi, w pozostałym zakresie oddalił powództwo i rozstrzygnął o kosztach postępowania. Zasądzona kwota dotyczyła rozliczenia umowy o roboty budowlane mając podstawę w art. 647 i nast. k.c.

W wyniku rozpoznania apelacji obu stron Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 19 lutego 2018 r. zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że na rzecz powoda zasądził kwotę 201 503,79 złotych z ustawowymi odsetkami za

opóźnienie, w pozostałym zakresie powództwo oddalił, oddalił obie apelacje w pozostałym zakresie i rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu wskazał na uwzględnienie apelacji pozwanego jedynie w części dotyczącej kosztu zakupu i montażu kuchenek gazowych w realizowanej inwestycji budowlanej (kwota 22 999,79 złotych). Uwzględnienie zarzutów powoda w apelacji dotyczyło daty wymagalności należności częściowych.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego, tj. art. 632 § 1 w związku z art. 647 i art. 405 k.c. przez ich błędną wykładnię, skutkującą uznaniem, że ustalone wynagrodzenie ryczałtowe może być zmniejszone o wartość prac niewykonanych, określoną w oparciu o rozliczenie kosztorysowe i szacunkowe zestawienie prac; art. 65 § 1 i 2 k.c. w związku z postanowieniami umowy zawartej między stronami i art. 29 ust. 1 oraz art. 31 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych (dalej jako p.z.p.) przez ich niezastosowanie a w konsekwencji uznanie, że przedmiot umowy stron z dnia 7 czerwca 2010 r. obejmował również zakup i montaż kuchenek gazowych; art. 471 k.c. w związku z art. 2 ust. 1 i art. 31 ust. 1 p.z.p. przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że skarżący ponosi odpowiedzialność za nienależyte wykonanie umowy w sytuacji, gdy to stronę pozwaną obciążał obowiązek i ryzyko należytego określenia przedmiotu umowy. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej powództwo co do kwoty 22 999,79 złotych wraz z odsetkami oraz oddalającej apelację powoda co do kwoty 268 809,15 złotych wraz z odsetkami i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania; ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku we wskazanych częściach oraz zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji w części oddalającej powództwo i jego uwzględnienie we wskazanych kwotach wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik powoda powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a więc na oczywistą zasadność skargi. Wskazał przez podanie przykładowych orzeczeń Sądu Najwyższego, co oznacza oczywistość skargi, akcentując wydanie oczywiście niesprawiedliwego orzeczenia i za takie uznał zaskarżone orzeczenie Sądu Apelacyjnego w (...). Przytaczając przepisy stanowiące podstawę wniesienia skargi stwierdził ich naruszenie przez wypaczenie istoty wynagrodzenia ryczałtowego i pokrzywdzenie powoda jako wykonawcy prac budowlanych. Zarzucił ponadto, że Sąd naruszając przepisy o zawieraniu i treści umów spowodował swoim orzeczeniem przerzucenie na wykonawcę – powoda ryzyka finansowego wskutek nieprecyzyjnego sformułowania przez pozwanego przedmiotu zamówienia i niejasności tekstu umowy, który sam zamawiający zredagował.

Podniesione zarzuty w najmniejszym stopniu nie stanowią o oczywistości skargi kasacyjnej, która ma miejsce wtedy, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, czyli bez dokonywania głębszej analizy sprzeczność orzeczenia z prawem, w tym z przepisami niepodlegającymi różnej wykładni, a tym bardziej z treścią umowy stron, która jest wynikiem ich wspólnego dochodzenia do porozumienia, a nie wynika z konieczności akceptowania treści umowy zaproponowanej przez jedną ze stron.

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądowego, nie tworząc z Sądu Najwyższego trzeciej instancji, która miałaby korygować niedoskonałości rozstrzygnięcia, z którego jest niezadowolona jedna ze stron postępowania. Naruszenia prawa muszą więc mieć charakter kwalifikowany, a tego nie można się dopatrzeć przez pryzmat zarzutów kasacyjnych i argumentów przytoczonych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Orzeczenia Sądów w toku instancji zostały wydane z przekonującymi, starannymi uzasadnieniami, w sytuacji, gdy stan faktyczny sprawy był skomplikowany, umowa zmieniana, prowadzone były negocjacje, przedłużane terminy wykonania itd. Tok wykonywania umowy dobrze oddaje odpowiedź

pozwanego na skargę kasacyjną. Nadmierna waga jest przywiązywana przez powoda do skutków zmian wynagrodzenia, określonego w umowie ryczałtowo, w sytuacji zmian w wykonaniu poszczególnych prac budowlanych. Właściwe rozpoznanie sprawy z punktu widzenia dowodowego i dokonanych ustaleń, a następnie przyjęcie odpowiedniej kwalifikacji materialnoprawnej jest widoczne w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego wskutek niepodniesienia żadnych zarzutów procesowych. Ostateczne rozstrzygnięcie sprawy znajduje poparcie w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, rozpoznającym już spory podobnego rodzaju na gruncie umów o dzieło i o roboty budowlane (zob. przykładowo wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 października 2014 r. I CSK 568/13; z dnia 25 marca 2015 r. II CSK 389/14; z dnia 3 czerwca 2015 r. V CSK 589/14; z dnia 18 lutego 2016 r. II CSK 197/15; z dnia 11 stycznia 2017 r. IV CSK 109/16, nie publ.).

Mając to na uwadze nie można stwierdzić spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w treści postanowienia, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.